

PICASSO I EINSTEIN:
La revolució artística i científica a començaments del S XX
Imma Fontanals

Josep Fatjó

Pablo Picasso i Albert Einstein, prototips del geni i font d'inspiració per a generacions d'artistes i científics, han esdevingut símbols del segle XX.

L'art contemporani és Picasso i la ciència contemporània, Einstein. El procés que conduí aquesta realitat constitueix una de les grans epopeies en la història del pensament occidental.

Els paral·lelismes entre Picasso i Einstein durant el seu període de creativitat—els primers quinze anys del segle XX—ens mostren molt més que senzilles coincidències entre els seus respectius pensaments; ens permeten copsar la naturalesa de la creativitat artística i científica i entreveure com s'investiga en la frontera comú entre art i ciència. Una època creativa i de genialitat sense comparació des del Reneixement. Cap dels dos, al llarg de les seves vides, va diferenciar la seva vida personal de la seva vida professional i a ambdós els marquen les dones del moment: Fernande Olivier a Picasso i Mileva Maric a Einstein.

Henri Poincaré (1854-1912) matemàtic francès, va ser el denominador comú de tots dos i fa que Picasso descobreixi la geometria com a llenguatge i que les interpretacions que Poincaré fa sobre el temps i la simultaneïtat, inspirin a Einstein.

A partir de l'any 1905, tots dos van començar a explorar noves concepcions de l'espai i el temps i tots dos entenien que l'art i la ciència són mitjans per a explorar mons que escapen de la percepció de les aparences. La visió directa és enganyosa, com ja sabia Einstein el 1905 respecte a la física i Picasso el 1907 amb la pintura de *Les senyoretes del carrer d'Avinyó*.

De la mateixa manera en que la teoria de la relativitat va acabar amb el caràcter absolut de l'espai i el temps, el cubisme de Braque i Picasso va destronar la perspectiva en el món de l'art.